

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΠΡΕΒΩ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΗΣ

ΚΥΡΙΑ Γαβριέλλα Άρτενύ, μιὰ γλυκειά μελαγχρονή τριάντα χρονών, κάθεται στο κομψό γραφείο της και γράφει πάνω σ' ένα άρωματισμένο χαρτί πολυτελείας :

...Και δέν πρόπει να σάς φανή παράξενο, αγαπητέ μου, αν σάς όμολογήσω ότι ό προχθεσινός μας ποιητικός περίπατος στο δάσος της Βουλώνης, μ' έκανε να νιώσω κάποια όδυνηρή άνησυχία. Νομίζω άλίστα ότι έφέρθηκα ίσως, κάπως άπερίσκεπτα δινοντάς σας πολλές έλπίδες... "Αλλά ήμουν τόσο εύτυχημένη που μπορούσα να περπατώ στο πλευρό σας, χωρίς να έχω τον φόβο να με δή κανένας από τους γνωστούς μου, ώστε άκουσα με ήδονη τά μεθυστικά λόγια που δέν επέψατε ούτε στιγμή να μου ψιθυρίζετε... Τώρα όμως θέλω να σάς παρακαλέσω να μου κάνετε μιὰ χάρη, αν με άγαπάτε, όπως και όσο νομίζω. Σάς παρακαλώ, φίλε μου, να ξεχάσετε την άδυναμία που είχα προχθές ν' άκούσω ός το τέλος τά έρωτικά σας λόγια χωρίς να θυμώσω διόλου και να με λυπηθήτε.

«Καταλαβαίνετε βέβαια ότι μιὰ γυναίκα, όπως είμαι εγώ, δέν μπορεί να γίνη χωρίς τύψεις ή φιλή ενός ανθρώπου που δέν εινε ό άνδρας της...»

«Προχθές το βράδυ, όταν έχωρισθηκα από σάς και γύρισα στο σπίτι μου, σάς βεβαίω, ότι δοκίμασα μεγάλη όδυνη μόλις επέστρεψα το κατώφλι του σπιτιού μου και είδα τον άνδρα μου και τά δυο παιδάκια μου να με περιμένουν χωρίς ύποψία, για το γεύμα. Λίγο έλειψε να διακρούσω από άπελπισία και ντροπή για τήν άμαρτία μου.

«Ό μικρός μου Ρενέ και ή μικρούλα Βαλεντίνη έτρεξαν άμέσως να με γερύσουν φιλά, μόλις με είδαν, ενώ ό άνδρας μου, το ατυχό αυτό και άνίποστο θύμα της άπιστίας μου, με καληπότερισε τρυφερά, όπως πάντα, και μου είπε αλόοικά και με άπείρανη καλοσύνη :

— "Ήσουν οε καμμιά φίλη σου, αγαπητή μου ;... Πέρασες καλά τό άπόγευμά σου ;
— Πολύ καλά... Πολύ άρατα... τού άποκρίθηκα, χωρίς να προδοθώ, εύτυχώς.

«Μά στην καρδιά μου νόμισα τότε πως έμπαινε ένα κοφτερό μαχαίρι ! "Αχ ! εκείνη τή στιγμή, Μάξιμε, δέ σάς τό κρυβό έννοιωσα κάποια έχθρα για σάς !... Ναι, ναι, έννοιωσα κάποια όδυνη για τά φλογερά λόγια σας και τά φιλά σας, που ή ανάμνησή τους μ' έκανε ν' άνταρξιάζω από ντροπή, σφίγγοντας στην άγκαλιά μου τό άγοράκι μου και τή μικρή μου Βαλεντίνη και άτενίγγοντας τό ήρεμο πρόσωπο τού άνδρός μου...»

«Γιά όλα αυτά, φίλε μου, άποφάσισα, πριν κοιμηθώ, να σάς γράψω αυτά τά λόγια.

«Δέν πρόπει να ξαναϊδωθούμε, Μάξιμε. Νιώθω πως σάς αγαπώ πολύ, αλλά δέν εινε οσοτό να ξεχάσω τ'α είμαι γυναίκα ενός τιμού ανθρώπου και μητέρα δύο άθώων παιδιών... Χαίρετε !...»

«Ξεχάστε με και μη θυμώσετε μαζί μου διόλου... Σάς αγαπώ αλλά δέν έχω τό δικαίωμα να γίνω φίλη σας...»

«Τά λόγια αυτά σάς έγραψα χθές τό βράδυ, φίλε μου, και θά σάς έστειλνα ένα τέτοιο γράμμα, αν σήμερα τό πρωί ξαναδιαβάζοντάς τό δέν μου φαινότανε πολύ οκληρό για σάς...»

«Τό έσχισα λοιπόν τό γράμμα αυτό και να που σάς γράφο άλλο : Ναι, Μάξιμε, όσο κι' αν εινε ένοχη ή άγάπη μας, δέν εινε διόλου εύγενικό εκ μέρους μου, να σάς πω λόγια τόσο άπελπιστικά... Είσαστε τόσο καλός άλλωστε, τόσο λεπτός και τόσο καθώς πρόπει, που μιὰ ευαισθητή γυναίκα δέν μπορεί να σάς άρνηθή τίποτα.

«Μ' άγαπήσατε ενώ μου φτιάχναν τό πορτραίτο.Κι' εγώ επίσης, Μάξιμε. Τό κακό έχει γίνεη λοιπόν και δέν ξεγίνεται, όσο κι' αν τό θελήσουμε... "Αγαπάτε με λιπών όσο σάς αγαπώ, και γράψτε μου...»

Λική σας
Γαβριέλλα Άρ...»

πέρνει ένα άλλο κομμάτι χαρτί, πρόστυχο αυτό και χωρίς άρωμα και γράφει βιαστικά :

«Κύριε,

«Έλαβα τό σημειώμά σας και κατάλαβα, κάπως άργά βέβαια, ότι δέν είσθε διόλου εύγενής... Τί τόλμη ήταν αυτή που είχατε να μου στείλετε οπίτι μου ένα σημείωμα που αν έπεφτε στο χέρι τού άνδρός μου θά δημιουργούσε φοβερό σκάνδαλο ;...»

«Η άναίθειά σας, κύριε, εινε άλήθεια πρωτάκουστη και λυπούμαι πολύ που τρία όλόκληρα χρόνια τώρα σάς ύποφέρω ! Τό κάθε τί όμως μεταξύ μας πρόπει να τελειώσει και γιατί είσθε άνάγιος τής άγάτης μιås γυναίκας, που θυσίασε τή συζυγική της γαλήνη για σάς.

«Στό σημειώμά σας μου γράφατε ότι εινε καρός πειά ν' άρανώσουμε τics συναντήσεις μας ! Σάς βεβαίω ότι αυτό θά σάς τό έλεγα κι' εγώ, αλλά είχατε τήν άναίδη καλοσύνη να με προλάβετε.

«Άς εινε όμως, είμαι πολύ εύτυχημένη που θά μπορούσα επί τέλους, να γλυτώσω από τά νύχτα ενός ανθρώπου που εκμεταλλέτηκε τρία όλόκληρα χρόνια μιὰ άδυναμία μου... "Άς σπάσουμε λοιπόν τά δεσμά μας, χωρίς όδυσσο και φασαρία, αν εινε δυνατόν... "Έχετε στα χέρια σας μερικά γράμματά μου που προδίδουν τics σχέσεις μας... "Έχω όμως, κι' εγώ τήν κατοχή μου διάφορα έπίσημα έγγραφα που άφορούν έμπιστευτικές ύποθέσεις τού ύπουργείου τών Έξωτερικών, όταν είσθε γενικός γραμματέας. Σάς τά έκλεψα μιὰ μέρα από τό γραφείο σας για κάποιο ένδεχόμενο !...»

«Λοιπόν σάς προειδοποιώ, ότι εαν ως αύριο τό βράδυ δέν μου έπιστρέψετε όλα τά γράμματά μου, θά δώσω στις έφημερίδες τά έπίσημα αυτά έγγραφα και θά σάς εκθέσω !... Καταλαβαίνετε ;...»

«Θά χάσετε έτσι τή διπλωματική σας θέση και τό...λαμπρό μέλλον σας, κύριε διπλωμάτα ! Σάς κρατώ, τέλος, όπως με κρατείτε και σεις. Στείτε μου τά γράμματά μου για να σάς στείλω κι' εγώ τά έγγραφα. Σόμενοι ;... "Ετσι θά διακρίνομε μιὰ και καλή τics σχέσεις μας και θά ρξίζουμε στη λήθη τό όδυνηρό παρελθόν, που μου φέρνει τύψεις και με κάνει να λυπάμαι...»

«Σάς περιμένω αύριο βράδυ στο συνηθισμένο μας μέρος, για τελευταία φορά ! Μην ξεχάσετε όμως να φέρετε μαζί σας τά γράμματά μου, ΟΑΑ !...»

«Σκεφθήτε ότι είμαι από τics γυναίκες εκείνες που δέν παίζουν διαν πρόκειται για τήν τιμή τους !...»

Γαβριέλλα»

"Η κ. Άρτενύ κλείνει και τό δεύτερο αυτό γράμμα σ' ένα φάκελλο και έπιγράφει βιαστικά.

Βαρώων Σίλμπερμπεργ
Διπλωμάτην
9 Λεωφόρον Άντά θ
Ένταύθα

"Υστερα φωνάζει τήν καμαριέρα και τής λέει δινοντάς της και τά δύο γράμματα.

— "Υβόνη, πήγαμε άμέσως αυτά τά γράμματα στο ταχυδρομείο ! Δέν εινε άνάγη να σέ ίβη ό κύριος... Κατάλαβε ;

Μ. ΠΡΕΒΩ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΧΕΜΠΕΛ

"Η μητέρα εινε ξεπλωμένη στο νεκροκρέββατο, στολισμένη για τελευταία φορά. Τό παιδι μπαίνει μέσα παίζοντας, και τήν κυτάζει κατάκλιητο.

Τό στεφάνι που εινε στα ξανθά μαλλιά τής μητέρας του, άρέσει έξαιρετικά τού μικρού... Τά λουλουδία όμως που τής έχουνε βάλει στο στήθος εινε άκόμη πιο όμορφα...
Και τότε ό μικρός λέει τής μαμάς του με χαϊδευτική φωνή :

— «Μαμά, δόσμου, οε παρακαλώ, ένα λουλουδάκι. "Ελα, μαμά !»
Μά ή μητέρα δέν άπαντά. Και ό μικρός σκέφτεται :
«"Η μαμά κομμάτι τώρα... Δέν πειράζει... Θά περμιένο να ξυληνή... Θά μου δόση τότε ένα λουλουδάκι.»
Και ό μικρός προχωρεί στην πόρτα και βγαίνει έξω, σιγά - σιγά, άθόρυβα, πατώντας στις μέτες τών παιδιών του, για να μην ξυληνή τή μαμά που κομμάτι !...»

Κύριον Μάξιμον Ρενουέ
Ζωγράφον
8 δόδς Μοντελιβό θ

Ένταύθα

"Υστερα άφου βυθίστηκε λίγες στιγμές οε σκέψεις,